

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 712/2014-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť L. S., zastúpeného JUDr. Martin Timcsák, advokát, s. r. o., Zámocké schody 2/A, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Martina Timcsáka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 127/2011 a jeho rozsudkom zo 17. januára 2012 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 117/2012 a jeho uznesením z 15. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2013 faxovou správou a 6. augusta 2013 poštou doručená sťažnosť L. S. (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného JUDr. Martin Timcsák, advokát, s. r. o., Zámocké schody 2/A, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Martina Timcsáka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 127/2011 a jeho rozsudkom zo 17. januára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 117/2012 a jeho uznesením z 15. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou 19. júna 1995 Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) domáhal pôvodne proti právnomu predchodcovi B. (ďalej len „žalovaný“), náhrady mzdy za obdobie od 1. júna 1995 do 31. marca 2004 z dôvodu neplatnej výpovede z pracovného pomeru z 25. júla 1995.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 113/1995 (v poradí piatym) žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 10 Co 127/2011 zo 17. januára 2012 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa požiadavky za obdobie počnúc 1. novembrom 1995 potvrdil. Vo zvyšku odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa je napadnutý rozsudok krajského súdu prekvapivý, pričom jeho prekvapivosť mala podľa neho spočívať v tom, že *„odvolací súd nepostupoval v danej veci v súlade s § 213 ods. 2 O. s. p. (keď nevyzval účastníkov konania na vyjadrenie k aplikácii vyhlášky č. 78/1989 Zb... odvolacím súdom ako aj v tom, že odvolací súd v Rozsudku zmenil hodnotenie skutkového stavu veci bez toho, aby došlo k reálnej zmene v skutkovom stave veci, z ktorého vychádzal odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 10 Co/441/2009 zo dňa 31. 10. 2010“*. Za „nepreskúmateľné“ považuje sťažovateľ tie časti rozsudku, ktoré *„sa nevyjadrovali k niektorým podstatným okolnostiam veci samej“*.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 117/2012 z 15. mája 2013 odmietol dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa požiadavky za obdobie počnúc 1. novembrom 1995 ako procesne neprípustné. Podľa sťažovateľa dovolací súd dospel k záveru, že *„nedošlo v danom prípade k porušeniu § 213 ods. 2 O. s. p. neupozornením odvolacieho súdu na aplikáciu ustanovení poštového poriadku a to z dôvodu, že:*

a) ustanovenia poštového poriadku neboli použité až odvolacím súdom keďže ich prezentoval sťažovateľ vo svojom odvolaní v rámci námietok, týkajúcich sa vzniku fikcie doručenia mu výpovede, ku ktorému sa žalovaná vyjadrila.

b) ustanovenia poštového poriadku nepredstavovali rozhodujúci právny predpis keďže podľa dovolacieho súdu bol rozhodujúcim právnym predpisom § 266a zákonníka práce, aplikovaný odvolacím súdom na existujúci skutkový stav.

K druhej námietke sťažovateľa ohľadne prekvapivosti Rozsudku (zмене hodnotenia skutkového stavu veci odvolacím súdom bez zmeny skutkového stavu, z ktorého vychádzal odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 10 Co/441/2009 zo dňa 31. 10. 2010) nezaujal dovolací súd žiadny názor.

Pokiaľ išlo o námietku nepreskúmateľnosti Rozsudku dovolací súd na základe všeobecných konštatovaní považoval Rozsudok za riadne odôvodnený.“

Sťažovateľ podrobne opisuje udalosti, ktoré predchádzali podaniu jeho sťažnosti ústavnému súdu v jeho právnej veci. K namietanému porušeniu svojich práv v rámci konania pred súdmi jednotlivých stupňov poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

«Ad) a) Z ust. § 213 ods. 2 O. s. p. jasne vyplýva, že sa týka aplikácie tých právnych predpisov, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité.

Z hľadiska uplatnenia aplikácie § 213 ods. 2 O. s. p. je rozhodujúce posúdenie či ide o právne predpisy, ktoré pri doterajšom rozhodovaní boli alebo neboli použité. Podstatné teda je či ide o právne predpisy, ktoré pri svojom rozhodovaní použil, resp. nepoužil súd.

Dovolací súd pritom z hľadiska splnenia tejto podmienky odmietol považovať ustanovenia poštového poriadku za právne predpisy v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. z dôvodu,

že „neboli použité až odvolacím súdom keďže ich prezentoval sťažovateľ vo svojom odvolaní v rámci námietok, týkajúcich sa vzniku fikcie doručenia mu výpovede, ku ktorému sa žalovaná vyjadrila“. Zo znenia § 213 ods. 2 O. s. p. pritom nevyplýva, že táto okolnosť (použitie právnych predpisov v odvolaní účastníka bez toho, aby by ich súd použil pri rozhodovaní vo veci) umožňovala odvolaciemu súdu rezignovať na výzvu účastníkom konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia (v danom prípade ustanovení poštového poriadku) vyjadrili. Dovolací súd pritom ani nekonštatuje, že podmienka neaplikovateľnosti § 213 ods. 2 O. s. p. spočívajúca v použití ustanovení poštového poriadku pri doterajšom rozhodovaní bola splnená...

Okrem toho z Rozsudku vyplýva, že odvolací súd oprel svoje závery o body 2., 3., a 4. prílohy č. 5 poštového poriadku. Na tieto body poštového poriadku však sťažovateľ vo svojom odvolaní nepoukazoval /na čo upozornil aj v dovolaní/. To však nebránilo dovolaciemu súdu oprieť svoj (aj tak nezákonný) záver o neaplikovateľnosti § 213 ods. 2 O. s. p. o to, že sťažovateľ „prezentoval ustanovenia poštového poriadku vo svojom odvolaní v rámci námietok, týkajúcich sa vzniku fikcie doručenia mu výpovede“.

Podľa sťažovateľa ide zo strany dovolacieho súdu o absolútnu arbitrárnosť.

Ad) b) Druhou podmienkou aplikovateľnosti ust. § 213 ods. 2 O. s. p. je, aby sa jednalo podľa odvolacieho súdu o ustanovenie právneho predpisu pre rozhodnutie veci rozhodujúce...

Ako totiž vyplýva z Rozsudku práve analýza ustanovení poštového poriadku bola pre odvolací súd rozhodujúca na definitívne usúdenie na súlad doručovania (zásielky na adresu L. dňa 26. 7. 1995) zvoleného právnym predchodcom žalovaného s právom.

Je pritom nepochybné, že aj otázka zákonnosti doručovania patrila medzi kľúčové okolnosti, od vyriešenia ktorých záviselo posúdenie opodstatnenosti nároku uplatneného sťažovateľom.

Podľa názoru sťažovateľa ak odvolací súd sám v Rozsudku konštatuje rozhodujúci význam analýzy poštového poriadku pre vyriešenie veci samej je zrejmé, že musel považovať ustanovenia poštového poriadku za rozhodujúce v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. Dovolací súd nie je podľa názoru sťažovateľa oprávnený správnosť takéhoto posúdenia hodnotiť keďže je to v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. v právomoci odvolacieho súdu. Dovolací súd je povinný iba skúmať či odvolací súd (ak už dospel k záveru o rozhodujúcom

charaktere právnych predpisov) bol v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. povinný vyzvať účastníkov na vyjadrenie k ich aplikácii.

Dovolací súd preto nepostupoval správne ak napriek opačným záverom odvolacieho súdu v Rozsudku nepovažoval ustanovenia poštového poriadku za rozhodujúce v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p...

Nakoľko je zrejmé, že ustanovenia poštového poriadku:

- neboli použité v predchádzajúcej rozhodovacej činnosti súdu /v čase pred vydaním Rozsudku/, pričom

- zároveň išlo o rozhodujúce predpisy z hľadiska posudzovania veci samej (čo vyplýva aj z Rozsudku)

bol odvolací súd povinný v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. vyzvať účastníkov konania, aby sa k ich aplikácii vyjadrili. Nakoľko sa tak nestalo dopustil sa odvolací súd porušenia § 237 písm. f) O. s. p., na základe čoho bolo podľa názoru sťažovateľa dovolanie prípustné a aj dôvodné. Dovolací súd mal preto preskúmať všetky dovolacie námietky sťažovateľa a dovolaniu vyhovieť. Keďže však dovolací súd dovolanie sťažovateľa odmietol napriek tomu, že bolo prípustné, je zrejmé, že sa tým sa dopustil porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.»

Sťažovateľ tvrdí, že „v danej veci dospel prvostupňový súd pri posudzovaní zákonnosti doručovania z hľadiska § 266a Zákonníka práce k záveru, že výpoveď bola doručovaná sťažovateľovi poštou na adresu L. Podľa súdu prvého stupňa bola táto výpoveď sťažovateľovi doručovaná ako doporučená zásielka s doručenkou ako aj poznámkou do vlastných rúk. O tejto skutočnosti podľa súdu prvého stupňa mala svedčiť žalovaným predložená obálka - s farebnou kópiou v spise - s modrým pruhom a nalepenou známkom v hodnote 16,- Sk...

Naproti tomu odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska posúdenia spôsobilosti zásielky na doručovanie do vlastných rúk bol rozhodujúcim údaj, že sa má doručovať do vlastných rúk (nie farba obálky)...

Odvolací súd teda v danej veci dospel v Rozsudku k odlišnému záveru ohľadne spôsobilosti zásielky na doručovanie do vlastných rúk (v danom prípade zásielky právneho

predchodcu žalovaného zo dňa 26. 7. 1995 adresovanej sťažovateľovi na adresu L.) oproti rozsudku súdu prvého stupňa.

Je teda zrejmé, že odvolací súd v tomto smere rozhodol na základe odlišného dôvodu oproti dôvodom uvedeným v prvostupňovom rozsudku pričom sťažovateľ sa o tomto dôvode dozvedel prvý krát až z Rozsudku. Nebola mu preto poskytnutá možnosť sa k tejto okolnosti vyjadriť v konaní pred odvolacím súdom. Následne pritom na základe tohto dôvodu vyhodnotil odvolací súd doručovanie spornej zásielky ako súladné s § 266a zákonníka práce, čo znamená, že tento dôvod bol pre rozhodnutie vo veci samej podstatný.

Takéto posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu sťažovateľ napokon nemohol ani predpokladať, nakoľko v spise nebola založená doručenka, ktorá by potvrdzovala doručovanie zásielky sťažovateľovi adresovanej na L. s poznámkou do vlastných rúk, pričom zároveň svedkyňa M. na pojednávaní dňa 17. 2. 2012 pripustila, že sa údaj o doručovaní do vlastných rúk na zásielky s modrým pruhom doklepal /teda, že nebol automaticky predtlačný/.

Ak už aj teda odvolací súd nesprávne a v rozpore s názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že ustanovenia poštového poriadku neboli v danej veci rozhodujúcim predpisom v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p., mal dovolanie vyhodnotiť ako prípustné v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. z dôvodu, že odvolací súd posúdil zásadnú otázku spôsobilosti zásielky na doručovanie do vlastných rúk rozdielne oproti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom sťažovateľ sa k tejto okolnosti nemal možnosť vyjadriť.“.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že „odvolací súd odlišne posúdil skutkový stav veci (preukázanie okolnosti či v obáľkach adresovaných sťažovateľovi na adresu L. ako aj M. bola obsiahnutá výpoveď z pracovného pomeru)“.

V tejto súvislosti sťažovateľ opakovane uvádza, že „z predchádzajúceho uznesenia odvolacieho súdu (sp. zn. 10 Co/44112009 zo dňa 31. 5. 2010) vyplýva, že odvolací súd v tom čase nemal preukázané, že právny predchodca žalovaného doručoval sťažovateľovi dňa 26. 7. 1995 výpoveď z pracovného pomeru pričom vychádzal aj z predpokladu, že žalovanému bude preukázanie doručovania inkriminovanými zásielkami práve výpovede sťažovateľovi činiť značné ťažkosti.

Poukázal pritom aj na fakt, že zásielky právneho predchodcu žalovaného adresované sťažovateľovi na ulici M. (podacie č. 9435), či L. (podacie č. 9434) neobsahovali identifikáciu písomností majúcej byť takto doručovanej...

Odvolaací súd však napriek rovnakému skutkovému stavu vychádzal v Rozsudku zo záveru o preukázaní, že v zásielke adresovanej sťažovateľovi dňa 26. 7. 1995 adresovanej na L. bola obsiahnutá výpoveď z pracovného pomeru právneho predchodcu žalovaného a aj preto rozsudok súdu prvého stupňa v rozhodujúcej časti potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa išlo preto v prípade Rozsudku o tzv. prekvapivé rozhodnutie aj z tohto aspektu, čo založilo prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd bol preto aj z tohto aspektu považovať dovolanie za prípustné, posúdiť ho zo všetkých uplatnených dovolacích dôvodov a Rozsudok zrušiť. Nakoľko sa tak nestalo možno konštatovať, že dovolací súd Uznesením porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. Listiny ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. 5. 2013 sp. zn. 7 Cdo/117/2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 1. 2012 sp. zn. 10 Co/127/2011 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. 5. 2013 sp. zn. 7 Cdo/117/2012 a uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 1. 2012 sp. zn. 10 Co/127/2011 sa rušia a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,95 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet JUDr. Martin Timcsák, advokát, s. r. o., konajúcej JUDr. Martin Timcsákom, advokátom, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť, že v období od doručenia sťažnosti do 20. novembra 2013 nemohol v predmetnej veci konať a rozhodovať, keďže všetci členovia senátu ústavného súdu, ktorému bola vec pridelená (ďalej len „zákonný senát“), oznámili v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu skutočnosti, ktoré by mohli zakladať dôvody na ich vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené nemohol zákoný senát ústavného súdu až do času, kým o ich nevyhlásení z konania a rozhodovania vecí sťažovateľa nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uvádza, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých

porušenie sťažovateľ namieta, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. pozri napr. III. ÚS 209/04).

Požiadavky ústavného súdu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia korešpondujú judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý v nej zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 127/2011 a jeho rozsudkom zo 17. januára 2012

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 127/2011 a jeho rozsudkom zo 17. januára 2012. Základom jeho argumentácie je tvrdenie, že krajský súd nesprávne právne posúdil otázku zákonnosti doručovania výpovede z pracovného pomeru žalovaným (jeho právnym predchodcom), ktorá *„patrila medzi kľúčové okolnosti, od vyriešenia ktorých záviselo posúdenie opodstatnenosti nároku uplatneného sťažovateľom“*.

Podľa sťažovateľa kľúčový nedostatok namietaného rozsudku spočíva v skutočnosti, že *«ak aj právny predchodca žalovaného doručoval sťažovateľovi dňa 26. 7. 1995 na adresu L. výpoveď z pracovného pomeru (čo nebolo preukázané) obálkou s modrým pruhom, s takýmto doručovaním neboli spojené právne následky uvedené v bodoch 17 až 21 prílohy poštového poriadku (keďže právne následky doručovania upravené v tejto prílohe sa na právneho predchodcu žalovaného nevzťahovali), teda ani doručovanie do vlastných rúk adresáta... Právne následky doručovania výpovede sťažovateľovi do vlastných rúk v zmysle § 266a zákonníka práce by boli splnené iba v prípade, ak by takúto výpoveď zasielal štandardným postupom podľa § 26 a 27 poštového poriadku s vyznačením doložky „do vlastných rúk“ na zásielke, čo sa však nestalo.*

Opačné názory odvolacieho súdu sú arbitrárne, pričom je zrejmé, že spočívajú na účelovom výklade niektorých ustanovení prílohy č. 5 pri absencii zohľadnenie znenia bodu 1 tejto prílohy ako aj systematického výkladu ustanovení tejto vyhlášky.»

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal príslušnú spisovú dokumentáciu z okresného súdu, z ktorej zistil najmä tieto právne skutočnosti:

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 113/1995 zo 16. marca 2011 (piatym v poradí) žalobu, ktorou si sťažovateľ voči žalovanému uplatňoval nárok z dôvodu náhrady mzdy (podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce) v sume 68 141,80 € za obdobie od 1. októbra 1995 do 31. augusta 2010 (zmena žaloby pripustená uznesením z 28. septembra 2010), zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 1 338,54 €.

V odôvodnení označeného rozsudku súdu prvého stupňa sa okrem iného uvádza: „... žalobcovi bola daná (právnym predchodcom žalovanej) 25. júla 1995 výpoveď z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce v znení v tom čase platnom. Konanie o určenie neplatnosti výpovede bolo právoplatne skončené pripustením späťvzatia žaloby (v časti určenia neplatnosti výpovede) uznesením Krajského súdu v Trnave z 13. decembra 2006 sp. zn. 11 Co 60/2006. Po doplnení dokazovania a jeho vyhodnotení v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení dospel súd prvého stupňa opäťovne k záveru, že pracovný pomer žalobcu u právneho predchodcu žalovanej skončil uvedenou výpoveďou dňom 30. októbra 1995. Výpoveď, ktorá bola vopred prerokovaná (24. júla 1995) príslušným odborovým orgánom (súhlasil s výpoveďou) bola doručovaná žalobcovi poštou (podľa denníka odoslanej pošty podaná na poštovú prepravu 26. júla 1995) na adresu — L. ako doporučená zásielka s poznámkou do vlastných rúk. O tejto skutočnosti svedčí žalovanou predložená obálka — s farebnou kópiou v spise — s modrým pruhom a nalepenou známkom v hodnote 16 Sk, ktorá potvrdzuje zasielanie takto označených zásielok v rozhodnom čase. V súvislosti s doručovaním písomností žalobcovi poukázal na výpoveď svedkyne A. M. a skutočnosti z jej svedeckej výpovede vyplývajúce. Mal za preukázané, že výpoveď zasielaná žalobcovi na adresu L. vrátila pošta právnemu predchodcovi žalovanej (podľa pečiatky na obálke) 15. augusta 1995 z dôvodu jej neprevzatia žalobcom v odbernej lehote (napriek výzvam poštového doručovateľa). O tom, že sa žalobca na tejto adrese zdržiaval svedčí aj skutočnosť, že 27. júla 1995 odmietol na nej prevziať výpoveď, čoho dôkazom je obálka s výpoveďou nachádzajúcou sa v spise. Z toho súd prvého stupňa vyvodil, že žalovaná (jej právny predchodca) splnila zákonný spôsob doručenia zásielky s predmetnou výpoveďou žalobcovi 15. augusta 1995 v súlade s ustanovením § 266a ods. 3 Zákonníka práce. Potom výpovedná doba začala plynúť 1. septembra 1995 a uplynula 30. októbra 1995. Keďže žalobca u žalovanej ani žiadnu prácu nevykonával (po skončení dovolenky 16. júna 1995 sa napriek viacerým písomným výzvam do práce nedostavil) nemá nárok na náhradu mzdy (§ 111 ods. 1 Zákonníka práce). Teda v konaní nebolo preukázané, že žalobca nemohol vykonávať prácu pre iné prekážky na strane právneho predchodcu žalovanej (svojoľne do práce nenastúpil).“

Krajský súd ako odvolací súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 10 Co 127/2011 zo 17. januára 2012 (taktiež piatym v poradí) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa požiadavky za obdobie počnúc 1. novembrom 1995 ako vecne správny potvrdil a vo zvyšku (náhrady mzdy za mesiac október 1995) ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd takto rozhodol s poukazom na to, že „i keď aj tentoraz napadnutému rozsudku zaiste treba mnohé vyčítať (a s prihliadnutím k opakovanému výskytu viacerých už v minulosti vytknutých vád dokonca i pochybovať o schopnosti súdu prvého stupňa v tejto veci úspešne sa zhostiť povinnosti rozhodnúť celkom bezchybne), odvolaniu žalobou s výnimkou dôvodnosti námietky nepriznaním mu náhrady mzdy za jeden mesiac (resp. neurobenia tak zo strany súdu prvého stupňa adekvátnym spôsobom) a tým danej predčasnosti aj u rozhodnutia o trovách konania nemožno priznať vecný úspech“.

Vychádzajúc z uvedených zistení, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom sa najmä uvádza:

«Odvolací súd totiž najmä za zjavne účelovú musel považovať námietku nepreskúmateľnosťou tentoraz napadnutého rozsudku. Hoci je pravdou, že ani tento nebol o mnoho bližšie ideálu, než jeho predchodca, nešlo ponechať bez povšimnutia, že sám žalobca zjavne námietku nevypravenia ani takéhoto ostatného rozsudku okresného súdu uplatnil s istou rezervou, pretože ak by skutočne tento ním vytýkaný nedostatok rozsudku vnímal ako porušenie Ústavou mu garantovaného práva a zároveň i postup súdu odnímajúci mu možnosť konať pred súdom, musel by s takouto námietkou spojiť jediný do úvahy prichádzajúci odvolací návrh, teda návrh na ďalšie (v poradí piate) zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Práve tým, že tak neurobil, ale naopak sa domáhal konečného rozhodnutia odvolacieho súdu o jeho žalobe, vystavil tentoraz napadnutému rozsudku punc spôsobilosti zaobrania sa ním (v odvolacom konaní) s konečnou platnosťou, v čom (a tiež v názore na opodstatnenosť konečného rozhodnutia v spore trvajúcim už bezmála 17 rokov prinajmenšom tam, kde toto bude možné) panovala medzi všetkými zúčastnenými (žalobcom počnúc cez žalovanú i súd prvého stupňa až

po odvolací súd, nevynímajúc z toho rozhodne ani medzičasom najmä k otázke dĺžky konania sa vyjadrujúci Ústavný súd Slovenskej republiky) vzácna zhoda.

I so zreteľom k nie až tak dávne mu nasmerovaniu dokazovania (nevyhnutného pre rozhodnutie v tejto veci), ku ktorému došlo najmä obsahom odôvodnenia ostatného zrušujúceho uznesenia (na ktoré v podrobnostiach tentoraz odvolací súd i pre nadbytočnosť opakovania už raz uvedeného odkazuje), potom bolo treba mať za to, že sa tu rozhodnutie (a i úspech tej – ktorej strany sporu) ukázalo závislým na zodpovedaní troch parciálnych (čiastkových) otázok.

Tou prvou bolo vyriešenie otázky, ktorá adresa bola poslednou zamestnávateľovi známou adresou žalobcu a vyjadriť ju šlo i tak, kam sa malo (rozumej výpoveď predchodcom žalovanej žalobcovi) doručovať (teda či išlo o niekdajšiu evidenčnú adresu trvalého pobytu žalobcu alebo druhú adresu - inak totožnú s tou dnešnou). Druhou otázkou majúcou tu nepochybne svoj význam potom bolo, či doručovanie príslušných zásielok (podacích čísel 9434 a 9435, ktorých fotokópie v spise tunajší súd taktiež spomenul už v ostatnom zrušujúcom uznesení), či presnejšie aspoň jednej z nich (tej doručovanej na správnu adresu zhora) je možno považovať za doručenie rozviazania pracovného pomeru žalobcu výpoveďou. Napokon podstatou tretej otázky (za predpokladu odpovede na dve jej predchádzajúce a to prakticky akejkoľvek úspešnej odpovede na tú prvú a kladnej na druhú) bolo, či doručovanie zvolené predchodcom žalovanej možno považovať za legitímne (a takto i vedúce k zamýšľanému účinku - čiže k započatiu plynutia a aj uplynutiu výpovednej doby).

Pokiaľ ide o odpovede na takéto otázky v už zhora uvedenom poradí, správnou odpoveďou na tú prvú i podľa názoru odvolacieho súdu bola tá, ktorú už naznačil v ostatnom zrušujúcom uznesení (ako pravidlo pre prípad nedostatku uspokojivého preukázania čohokoľvek iného) a zároveň tá, na ktorej sa v konaní medzi oboma ostatnými rozsudkami súdu prvého stupňa prakticky zhodli žalobca i žalovaná, teda že poslednou zamestnávateľovi známou adresou žalobcu a teda i adresou, kam sa mali doručovať písomnosti vrátane výpovede, bola adresa „... L.“. Takto to bolo nielen pre možnosť vyvodenia príslušného skutkového zistenia zo zhodných tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O. s. p.), ale tiež preto, že to vyplýva (aj nebyť zhodných tvrdení) z dostatočne vykonaného dokazovania. Ako už totiž tunajší súd uviedol skôr, bolo na zamestnávateľovi, aby preukázal

a to spôsobom vlastným dôkaznému konaniu (čiže bezpečne - bez vzbudenia odôvodnených pochybností), že poslednou známou adresou je iná adresa a to sa nepodarilo (kde opäť odhliadnuc od zhodnosti tvrdení účastníkov žalovaná ani pred odvolacím súdom nedokázala jednoznačne určiť zdroj informácie o druhej adrese žalobcu). Takáto dilema inak v konkrétnych súvislostiach prejednávanej veci aj tak nemala iný význam, než ten, aby bolo možné rozlíšiť medzi snahou zamestnávateľa doručiť na správnu adresu a na tú nesprávnu, keďže tu ku právom predpokladanému konaniu či prinajmenšom opomenutiu adresáta došlo na oboch adresách (na jednej neprevzatím zásielky spojenej s jej vrátením odosielateľovi a na druhej naopak výslovným odmietnutím prevzatia) a pre prípad snahy žalobcu tvrdiť, že jeho adresou v rozhodnom čase by mala byť adresa „... M.“ (o prípad akého tvrdenia tu ale nešlo) by sa muselo uplatniť ďalšie už v minulosti uvedené a síce, žeby tu dôsledky neoznámene zamestnávateľovi novej adresy či aj len neschopnosti preukázať, že sa tak stalo, museli ísť práve na vrub žalobcu ako zamestnanca (v podobe pripísania mu príslušného opomenutia vedúceho k zmareniu doručovania na poslednú známu adresu uvedenú vyššie).

Druhú otázku z pohľadu možných odpovedí na ňu potom podľa názoru odvolacieho súdu bolo namieste zodpovedať kladne (teda v smere považovania príslušných doručovaní žalobcovi zo strany predchodcu žalovanej práve za doručovanie inkriminovaných výpovedí z pracovného pomeru). Takéto vyslovenie sa bolo pritom namieste navzdory tomu záveru z ostatného zrušujúceho uznesenia, podľa ktorého žalovanej bude preukázanie doručovania inkriminovanými zásielkami práve výpovede žalobcovi činiť značné ťažkosti (kde však paradoxne dôkaznú pozíciu žalovanej do istej miery vylepšil ten, kto tak zjavne nemal v úmysle urobiť, teda jej protivník v spore, ako bude uvedené i ďalej) a tiež navzdory nie najpodarenejšej svedeckej výpovedi už súdom prvého stupňa vypočutej tzv. kľúčovej svedkyne pred odvolacím súdom (v ktorom prípade snaha objasniť niektoré skutočnosti viedla k niečomu, čo verziu žalovanej, i keď tu len zdanlivo, nepodporovala). I keď totiž možno súhlasiť so žalobcom, že svedkyňa v osobe sekretárky riaditeľa predchodcu žalovanej (z čias úkonov smerujúcich ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom) si na niektoré konkrétne okolnosti doručovania výpovede nepamätala a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku sa k tejto stránke vykonaného dôkazu nepostavilo takpovediac čelom, nič to nemenilo na tom, že svedkyňa bezpečne potvrdila ako zaevidovanie odoslania

zásielky (o ktorej ako o písomnom vyhotovení výpovede z pracovného pomeru určenej žalobcovi nemala pochybnosti) v denníku odoslanej pošty, tak i odovzdanie takejto zásielky bezprostredne nato vodičovi (zabezpečujúcemu následné podanie zásielok na pošte a spätné odovzdanie svedkyňi údajov potvrdzujúcich podanie na poštovú prepravu). I z hľadiska zo spisu sa podávajúcej chronológii komunikácie žalobcu v rozhodnom čase s právnym predchodcom žalovanej... potom treba považovať za vylúčené (v tomto prípade inak pri zachovaní elementárnej dôvery v nedoručovanie len prázdnych obálok), žeby v čase rozhodnom z pohľadu doterajších úvah významných pre rozhodnutie v tejto veci (čiže koncom júla 1995) žalovaná doručovala žalobcovi (poštou) aj inú písomnosť, než inkriminované výpovede z pracovného pomeru. Napokon práve vo vzťahu k tomuto bolo treba usúdiť aj na už vyššie zmienenú (i keď ťažko chcenú) pomoc žalobcu žalovanej pri dokazovaní. Tá sa prejavila v princípe presúvania dôkazného bremena tým, že ak žalovaná po určitý čas relatívne pasívne, avšak z pohľadu konzistencie argumentácie nemenne zotrvala na tom, že zásielkami bez náležitej identifikácie nimi doručovaných písomností doručovala práve výpovede (nie teda nič iné, keďže na to nebol dôvod), v problematickejšej dôkaznej situácii bola, kým žalobca takéto jej tvrdenie jednoducho popieral (nakoľko tu jedným z princípov dôkazného konania je to, že skutočnosti jedným účastníkom tvrdené a druhým popreté nemožno považovať za preukázané a treba ich preukazovať inak a to bezpečne, pričom každého účastníka ťaží dôkazné bremeno na vlastné tvrdenia). Takáto dôkazná situácia sa však zásadne zmenila najneskôr uplatnením v odvolaní vlastného tvrdenia žalobcu, podľa ktorého tu nemožno vylúčiť, že tu príslušnými (v rámci podopierania procesného stanoviska žalovanej použitými) zásielkami z rozhodného obdobia v skutočnosti mohli byť doručované aj iné písomnosti. Ak totiž práve toto (doručovanie iných písomností: než výpovede) žalovaná celý čas popierala, musel sa tu uplatniť princíp presunu dôkazného bremena na žalobcu, ktorý v záujme vyvrátenia obrany žalovanej takto bol povinný najprv tvrdiť a následne i preukazovať, aké iné zásielky či prinajmenšom jednu inú zásielku než výpoveď od žalovanej očakával. Žalobca však v tomto smere ostal nečinným a prakticky tak podporil skoršiu vratkú argumentáciu protistrany v spore.

Napokon treťou otázkou s významom pre rozhodnutie v tejto veci (ak už za uzavreté treba mať, že aj na správnu adresu „... L.“ bola predchodcom žalovanej žalobcovi

doručovaná, práve z takejto adresy sa však po uplynutí odbernej lehoty a nevyzdvihnutí si v nej adresátom zásielky odosielateľovi vrátila poštou zasielaná výpoveď a adresát nepochybne svojim opomenutím toto doručenie zmaril) ostávala otázka legitimacy alebo tiež právnej dovolenosti doručovania (neoddiskutovateľne zásielkou s modrým pruhom osobou bez postavenia ktoréhokoľvek z orgánov vypočítaných v príslušnej prílohe vyhlášky č. 78/1989 Zb.).

I v odpovedi na túto otázku sa obe strany sporu v prejednávanej veci diametrálne líšili, keď podľa argumentácie žalobcu tu bol striktno uzavretý okruh subjektov, ktoré mohli zásielky príslušným spôsobom (modrým, ale tiež hnedým pruhom) označené používať (z čoho sa vyvodzoval záver, že pre iné subjekty je používanie takýchto zásielok zakázané) a žalovaná naopak mala za to, že takýto spôsob doručovania nie je vylúčený a teda ho mohli používať aj iné subjekty, než v príslušnej časti poštového poriadku uvedené osoby.

Korektné vyriešenie tohto problému nie je možným bez náležitej analýzy ustanovení poštového poriadku majúcich sa tu použiť (resp. i v minulosti reálne použitých), pričom práve na základe takejto analýzy bolo treba nielenže dať za pravdu žalovanej, ale najmä definitívne usúdiť na súlad doručovania zvoleného jej predchodcom s pravom (hoc aj zo všetkých ním použitých spôsobov len toho skončeného vrátením neprevzatej zásielky z adresy „... L.“, ktorý však na druhej strane sám osebe bol postačujúcim)...»

K námietke sťažovateľa, podľa ktorej za platné nemožno považovať doručovanie zásielkou s modrým pruhom, pretože toto bolo podľa prílohy v tom čase platnej a účinnej vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy a spojov č. 78/1989 Zb. o právach a povinnostiach pošty a jej používateľov (poštový poriadok) v znení neskorších predpisov vyhradené výlučne tam uvedeným orgánom, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«Podľa § 26 ods. 3 poštového poriadku úprava doručeníek, ktoré si odosielateľ obstaral na vlastné náklady, musí byť zhodná s doručenkami vydanými správou spojov. Pre doporučené listy tuzemského styku s doručenkou sa môžu používať biele doručkové obálky vyrobené podľa odborovej normy; potlač adresnej strany musí byť schválená výskumným ústavom spojov. Zasielacie podmienky pre úradné písomnosti s doručenkou tuzemského styku sú uvedené v prílohe č. 5.

Podľa § 27 ods. 1 poštového poriadku ak odosielateľ žiada, aby zapísanú zásielku tuzemského styku s výnimkou poštovej poukážky A dodala pošta výhradne adresátovi označí zásielku, pri balíkoch aj poštovú sprievodku, poznámkou alebo nálepkou „Do vlastných rúk“.

Podľa prílohy č. 5 bodu 1 poštového poriadku táto príloha upravuje odlišné podmienky podávania a dodávania úradných písomností s doručenkou, ktoré podľa osobitného predpisu... odosielať súdy, prokuratúry, orgány Zboru národnej bezpečnosti, štátne notárstva, hospodárska arbitráž a správne orgány; podľa bodu 2, časti vety pred bodkočiarkou rovnakej prílohy úradné písomnosti s doručenkou sa na dopravu poštou podávajú v doručenkových obálkach vyrobených podľa odborovej normy..., ktorých osobitná úprava potlače adresnej strany - doručenky sa ustanovuje po dohode medzi Federálnym ministerstvom dopravy a spojov a zúčastnenými rezortmi; podľa bodu 3 tejto prílohy na úradné písomnosti s doručenkou sa používajú doručenkové obálky so zvislým hnedým alebo modrým pruhom, pričom farba pruhu je určujúca pre spôsob zaobchádzania so zásielkou (body 14 až 21) a podľa bodu 4 tu citovanej prílohy poštového poriadku doručenkové obálky podľa bodu 2 sú oprávnené používať tam uvedené orgány...

Napokon podľa prílohy č. 5 bodu 6 vety druhej poštového poriadku úradné písomnosti s hnedým pruhom nie je dovolené označovať poznámkou „Do vlastných rúk“; podľa bodu 17 úradné písomnosti s modrým pruhom vydá pošta len adresátovi zásielky a podľa bodu 20 písomnosti sa i s doručenkou ukladajú na tri dni, pričom ak si adresát zásielku do troch dní od jej uloženia nevyzdvihne, poverený pracovník ju preskúma, doručenkou opečiatkuje dennou pečiatkou a popíše, oddelí ju a vráti odosielateľovi; pričom písomnosť ostane pre adresáta uložená do konca odbernej lehoty.

Pri skutočne dôslednom výklade zhora citovanej úpravy potom argumentácii žalobcu z odvolania nebolo možno prisvedčiť.

I keď príloha č. 5 poštového poriadku v úvodnom ustanovení bodu 1 za primárny účel takejto časti príslušnej vyhlášky vymedzila odlišné podmienky podávania a dodávania úradných písomností s doručenkou odosielať tam uvedenými orgánmi, takéto vymedzenie účelu nemožno vykladať i ako zákaz používania všetkých zásielok predpokladaných takouto prílohou inými než takýmito osobami. Je to tak najmä preto, že podľa takejto úpravy (nevedno či zámerne alebo naopak v dôsledku nie dost' pozornej

formulácie jednotlivých ustanovení) oprávnenie uvedené v bode 4 takejto prílohy (na používanie doručkových obálok konkrétnymi štátnymi orgánmi) sa vzťahuje výslovne len na doručkové obálky podľa bodu 2 (čiže na obálky s osobitnou úpravou potlače adresnej strany - doručenky) a nie aj na tie podľa bodu 3 (kde je práve zmienka o farebných pruhoch na obálkach). Práve z tohto dôvodu, pre povinnosť pri obstarávaní si doručeníek na vlastné náklady urobiť len zadosť požiadavke na zhodu takýchto doručeníek s doručkami vydanými správou spojov a napokon pre vyhotovovanie všetkých obálok podľa rovnakej odborovej normy tak odosielateľ odchylný od orgánov uvedených v bodoch 1 a 4 prílohy č. 5 poštového poriadku mal prakticky na výber, či pri záujme nechať si potvrdzovať prijatie písomnosti na doručke bude používať biele doručkové obálky s doručkou (na ktoré podľa potreby mohol pripájať i poznámku či nálepku o určení zásielky do vlastných rúk adresáta), alebo naopak obálky s farebnými pruhmi (u ktorých ale jestvovalo jedno obmedzenie, ktorým bolo, že ak by odosielateľ chcel zásielku určiť do vlastných rúk adresáta, musel by použiť obálku s modrým pruhom - nakoľko dopĺňanie príslušnej poznámky na obálky s hnedými pruhmi poštový poriadok nedovoľoval)...

I to bol dôvod, pre ktorý bolo treba v prejednávanej veci uprednostniť stanovisko žalovanej (zasadzujúcej sa za nedostatok zákazu používania obálok s farebnými pruhmi - v duchu zásady súkromného práva, že čo nie je zakázané, je dovolené).»

K námietke sťažovateľa, či v okolnostiach prípadu sa realizoval zákonný postup doručovania tohto typu zásielky (obálkou s modrými pruhmi), krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že «u zásielky, u ktorej došlo k odmietnutiu prevzatia, totiž bolo opodstatneným, že táto sa vrátila zamestnávateľovi celá; kým u druhej (najskôr uloženej i s doručkou na tri dni a neskôr bez doručky po zvyšok odbernej lehoty) bolo naopak logickým, že po vrátení odosielateľovi najskôr doručky a potom i zvyšku zásielky tieto už naďalej nemohli tvoriť celok (takže absencia doručky na kópii zásielky v spise, majúcej byť doručenej na adresu „... L.“, avšak bez úspechu jej odovzdania adresátovi aj odmietnutia jej prevzatia vrátenej zamestnávateľovi, bola prirodzenou)...

Na predchodcom žalovanej použítých obálkach (s modrým pruhom) boli totiž už ako súčasť predtlačé vyznačené údaje, že tu ide o doporučenú zásielku do vlastných rúk adresáta... Práve v tomto sa inak mýlila aj odvolacím súdom vypočutá svedkyňa, pokiaľ

vyslovila domnienku, že sa aj na takéto obálky dodatočne dopisovali príslušné údaje, takýto jej omyl však bol bez akéhokoľvek významu.

Pretože tak práve údaj, že sa má doručovať do vlastných rúk (a nie farba obálky) bol z hľadiska posúdenia spôsobilosti zásielky na doručenie spôsobom predpokladaným ustanovením § 266a Zák. práce (ktorýmkoľvek v ňom uvedeným spôsobom za účasti pošty) rozhodujúcim, za správne a podložené v konečnom dôsledku bolo treba považovať tiež tie úvahy súdu prvého stupňa (a i žalovanej), že už vrátenie predchodcovi žalovanej 15. augusta 1995 zásielky s výpoveďou adresovanej do P. na L. a neprevzatej zmarením žalobcu malo za následok doručenie žalobcovi výpovede a následné plynutie výpovednej doby, ktorá uplynula posledným dňom druhého mesiaca nasledujúceho po takomto doručení (31. októbra 1995).

Počnúc 1. novembrom 1995 tak žalobca v pracovnom pomere k predchodcovi žalovanej už nebol... a nárok na náhradu mzdy za takéto obdobie mu preto nevznikol.

Napadnutý rozsudok v takejto časti veci samej, nech aj s čiastočne pochybnými dôvodmi bol preto správny a odvolací súd ho preto v takejto časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil (prvá veta výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu).».

V nadväznosti na citované ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu posudzoval len z hľadiska ústavnoprávných kritérií a ústavou (resp. kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v danom prípade aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (podobne IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 17/2012).

Vychádzajúc z citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 10 Co 127/2011 zo 17. januára 2012, ústavný súd zastáva názor, že právne závery krajského súdu, ktoré vyslovil pri preskúmaní rozsudku okresného súdu sp. zn.

13 C 113/1995 zo 16. marca 2011, sú vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa primeraným spôsobom odôvodnené.

Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu vyložiť príslušné ustanovenia Zákonníka práce o doručovaní výpovede z pracovného pomeru, ako aj poštového poriadku, na ktoré sa odvolával sťažovateľ v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Ústavný súd konštatuje, že odvolací súd svoje rozhodnutie v tejto časti (potvrdzujúcej rozsudok okresného súdu vo veci samej týkajúcej sa požiadavky na náhradu mzdy za obdobie počnúc 1. novembrom 1995) odôvodnil ústavne udržateľným a akceptovateľným spôsobom, keď zosumarizoval skutkové zistenia, na ktorých ho založil, uviedol, akými úvahami sa pri tom spravoval, a to v nadväznosti na § 266a Zákonníka práce [z hľadiska posúdenia spôsobilosti zásielky na doručenie spôsobom predpokladaným týmto zákonom (ktorýmkoľvek v ňom uvedeným spôsobom za účasti pošty)], ktorý považoval v danej veci za rozhodujúci.

Vychádzajúc z dikcie označeného ustanovenia Zákonníka práce (zákona č. 65/1965 Zb. v znení platnom a účinnom v čase vykonania úkonov smerujúcich k rozviazaniu pracovného pomeru sťažovateľa so žalovaným) a z analýzy príslušných ustanovení poštového poriadku (§ 26 ods. 3, § 27 ods. 1, príloha č. 5 bodu 1, 6), krajský súd posúdil zistený skutkový stav (vyriešenie otázky posledne známej adresy sťažovateľa na doručovanie výpovede z pracovného pomeru, legitímnosti doručovania výpovede, ustálenia začiatku a konca výpovednej doby a s tým súvisiaceho posúdenia opodstatnenosti nároku uplatneného sťažovateľom) a na tomto základe odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v časti týkajúcej sa požiadavky na náhradu mzdy za obdobie počnúc 1. novembrom 1995 potvrdil. Podľa názoru ústavného súdu právny záver krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom okresného súdu v otázke legitímneho (právom dovoleného) spôsobu doručenia výpovede žalovaného (jeho právneho predchodcu) sťažovateľovi a následného plynutia výpovednej doby, nemožno považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, takto odôvodnený záver odvolacieho súdu ústavný súd považuje za prejav nezávislého súdneho rozhodovania, ktorý akceptuje ústavné limity. Základné právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, na jeho základe rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní námietok sťažovateľa nebolo jeho úlohou vysloviť názor na to, či krajským súdom uplatnený výklad bol v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci optimálny, ale iba to, či nejde o interpretáciu natoľko extrémnu, resp. svojvoľnú, že by bola z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná. Rozdielny názor na interpretáciu zákonov, prípadne podzákonných právnych predpisov vo veci sťažovateľa konajúcim súdom sám osebe nemôže založiť porušenie základného práva na súdnu ochranu.

Primárnou úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy totiž nie je podávať výklad príslušných právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v posudzovanom konaní pred ním už interpretoval a aplikoval. Za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jej uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu [v danej veci najmä Zákonníka práce, poštového poriadku a Občianskeho súdneho poriadku (§ 213 ods. 2)] je ústavne akceptovateľný, resp. či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu. Ústavnému súdu preto neprislúcha posudzovať zákonnosť vydaných súdnych rozhodnutí za predpokladu, že nimi nebolo porušené ústavou zaručené právo či sloboda (IV. ÚS 130/08).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie a napadnutým rozsudkom krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 117/2012 a jeho uznesením z 15. mája 2013

Aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil.

Zo sťažnosti vyplýva, že názor sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu je založený na tvrdení, že mu bola odopretá súdna ochrana tým, že *„dovolací súd vecne dovolanie sťažovateľa neprejednal napriek tomu, že jeho dovolanie bolo z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. prípustné“*.

Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii uplatnenej sťažovateľom v sťažnosti považuje za potrebné poznamenať, že táto je porovnateľná s argumentáciou uvedenou v jeho dovolaní. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa zaoberal v dovolacom konaní, pričom v napadnutom uznesení formuloval záver, podľa ktorého dovolanie sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „OSP“).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú

§ 236 a nasl. OSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 238 OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 237 písm. a) až písm. g) OSP. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 117/2012 a jeho uznesenie z 15. mája 2013, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najprv sumarizoval podstatnú časť konania pred súdmi prvého a druhého stupňa, ako aj obsah sťažovateľom podaného dovolania, pričom uviedol, že sťažovateľ podal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu (v jeho potvrdzujúcej časti), ktorého prípustnosť „*vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a jeho dôvody z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p... Za dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré zakladajú zároveň jeho dôvodnosť v zmysle*

§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., označil prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosť. Uviedol, že odvolací súd sa neriadil ustanovením § 213 ods. 2 O. s. p. napriek tomu, že v danej veci boli pre vykonanie výzvy podľa tohto ustanovenia splnené zákonné predpoklady, v dôsledku čoho došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Ako je z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zrejmé jednou z rozhodujúcich otázok ostávala otázka legitimacy alebo tiež právnej dovoľnosti doručovania. Sporným bolo, či právny predchodca žalovanej mu mohol zasielať písomnosti do vlastných rúk postupom zasielania úradných zásielok v zmysle prílohy č. 5 poštového poriadku. A práve aplikácia (citovaných ustanovení) poštového poriadku bola z hľadiska § 213 ods. 2 O. s. p. pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca. Nakoľko citované ustanovenia poštového poriadku neboli pri doterajšom rozhodovaní veci použité, odvolací súd bol povinný v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu týchto ustanovení vyjadrili. Odvolací súd takúto výzvu nerealizoval, preto jeho rozhodnutie zakladá odňatie mu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v rozhodujúcej časti potvrdil z dôvodu, že napriek rovnakému skutkovému stavu vychádzal zo záveru o preukázaní, že v zásielke adresovanej mu 26. júla 1995 na adresu... L. bola obsiahnutá výpoveď z pracovného pomeru právneho predchodcu žalovanej. Preto ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu aj z tohto aspektu. Ako účelové odmietol snahy odvolacieho súdu založiť záver o preukázaní doručenia mu výpovede tzv. presunom dôkazného bremena, ktoré podľa jeho názoru založili porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tým aj § 237 písm. f/ O. s. p... Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nezaoberal skutočnosťou, či bolo preukázané splnenie všetkých podmienok vzniku fikcie v zmysle § 266a ods. 3 Zákonníka práce za použitia príslušných ustanovení poštového poriadku a teda ani či fikcia doručenia výpovede v danom prípade nastala. Nijako sa nevysporiadal ani s jeho námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa, ani so svojimi opačnými závermi uvedenými v uznesení z 31. mája 2010...“.

Vychádzajúc z obsahu dovolania, najvyšší súd formuloval na základe skutkového stavu prerokúvanej veci svoje právne závery, pričom uviedol najmä toto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací... skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné...

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p... Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania, v ňom zvolenej argumentácie a vytykánych nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p...

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu výroku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe rozhodnutí odvolacieho súdu.“

K námietke sťažovateľa, že odvolací súd si nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 213 ods. 2 OSP a nevyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili k aplikácii príslušných

ustanovení poštového poriadku, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní použité a sú pre rozhodnutie v danej veci rozhodujúce, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Podľa § 213 ods. 2 O. s. p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Citované ustanovenie teda v prípade, ak odvolací súd uvažuje, že svoje rozhodnutie založí na aplikácii iného právneho predpisu (na inom právnom dôvode), ako súd prvého stupňa, vyžaduje dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa k použitiu tohto ustanovenia. Musí ísť pritom o právny predpis, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý a ktorý je pre rozhodnutie veci rozhodujúci.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal nároku na náhradu mzdy z trvajúceho pracovného pomeru pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce. Vychádzal pritom z tvrdenia, že mu výpoveď z pracovného pomeru (z 25. júla 1995) daná právnym predchodcom žalovanej podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce nebola v súlade s ustanovením § 266a Zákonníka práce doručená. Súd prvého stupňa na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že výpoveď bola žalobcovi doručená spôsobom predpokladaným ustanovením § 266a Zákonníka práce a jeho pracovný pomer u právneho predchodcu žalovanej skončil uplynutím výpovednej doby (začala plynúť 1. septembra 1995) dňom 30. októbra 1995. Na základe toho dospel následne aj k záveru o nedôvodnosti nároku uplatneného žalobcom titulom náhrady mzdy. Odvolací súd úvahy prvostupňového súdu vedúce k záveru o doručení výpovede žalobcovi a následnom plynutí výpovednej doby a jej uplynutí dňom 31. októbra 1995 považoval za správne a podložené, pričom konštatoval, že z hľadiska posúdenia spôsobilosti zásielky na doručenie spôsobom predpokladaným § 266a Zákonníka práce (ktorýmkoľvek v ňom uvedeným spôsobom za účasti pošty) je rozhodujúci údaj, že sa má doručovať do vlastných rúk (nie farba obálky). K potvrdeniu správnosti záveru o skončení pracovného pomeru žalobou pristúpil odvolací súd po analýze citovaných ustanovení poštového poriadku, prezentovaných žalobcom v jeho odvolaní v rámci námietok týkajúcich sa vzniku fikcie doručenia mu výpovede, ku ktorému sa žalovaná vyjadrila. Teda

nešlo o ustanovenia právneho predpisu použité až odvolacím súdom a napokon ani o ustanovenia pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Rozhodujúca bola až aplikácia ustanovenia § 266a Zákonníka práce t. j. právny záver (vyplývajúci zo zisteného skutkového stavu), či nastali účinky doručenia výpovede žalobcovi týmto ustanovením predpokladané a následne z neho vyplývajúci záver o opodstatnenosti uplatňovaného nároku. Preto tým, že odvolací súd účastníkov nevyzval, aby sa k použitiu ustanovení poštového poriadku vyjadrili, neodňal im možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.“

K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd uviedol:

„Po preskúmaní veci dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov vo svojej celistvosti a náväznosti spĺňajú uvedené kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o skončení pracovného pomeru žalobcu u právneho predchodcu žalovanej vychádzajúci zo záveru o doručení mu výpovede a vedúci k zamietnutiu žaloby stručne, ale jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia po opísaní priebehu konania, stanovísk procesných strán, obsahu odvolania a vyjadrenia žalovanej vzhľadom na určité výhrady vo vzťahu k celkovej bezchybnosti preskúmateľného rozhodnutia súdu prvého stupňa (za zjavne účelovú považoval námietku jeho nepreskúmateľnosti) z hľadiska jeho presvedčivosti a potreby dôsledného vysporiadania sa so všetkými pre posúdenie veci relevantným otázkami, podrobne a obsírne rozobral skutkové a právne okolnosti danej veci. Z týchto vyvodil správnosť záverov prvostupňového súdu, ktoré boli dôvodom prečo jeho rozhodnutie (v napadnutej časti) ako vecne správne potvrdil. V rámci nich sa vysporiadal aj s námietkami žalobcu vo vzťahu k naplneniu fikcie doručenia mu výpovede aj z hľadiska aplikácie citovaných ustanovení poštového poriadku, na ktoré v odvolaní poukázal. Zhodne so súdom prvého stupňa potom uzavrel, že po doručení výpovede, ktoré zodpovedalo kritériám predpokladaným ustanovením § 266a Zákonníka práce začala plynúť výpovedná doba od 1. septembra 1995 a jej uplynutím 31. októbra 1995 došlo k skončeniu pracovného

pomeru žalobcu u právnej predchodkyne žalovanej, čo viedlo k záveru o neopodstatnenosti ním uplatneného nároku na náhradu mzdy (od 1. novembra 1995). Preto možno uzavrieť, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu dôsledne a zrozumiteľne vysvetľujúce skutkový a právny základ rozhodnutia t. j. prečo (pri zohľadnení ktorých skutočností a akom ich právnom posúdení) bol správny výrok o zamietnutí žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy od 1. septembra 1995, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. Preto postupom a samotným rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd nerozhodol (a neodôvodnil svoje rozhodnutie) podľa požiadavky žalobcu.“

K námietke nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávnych skutkových záverov (vo vzťahu k doručovaniu výpovede), ako aj nesprávneho právneho posúdenia veci najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné...)

Tzv. iné vady konania (t. j. procesné vady, ktoré na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladajú zmätočnosť rozhodnutia a ktorých základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávne rozhodnutie súdu) a nesprávne právne posúdenie veci sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (o aký prípad išlo v danej veci), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke. Dovolanie je totiž podľa Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný

prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých to zákon výslovne ustanovuje.

Keďže v danej veci nebolo dovolanie procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov (všetkými senátmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.) a zaoberať sa tzv. inými vadami konania namietanými v dovolaní. Aj pokiaľ dovolateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení, tieto by mohli prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy však možno namietat iba v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).“

Na základe citovanej argumentácie dospel dovolací súd k záveru, že „v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Podľa názoru ústavného súdu nemožno namietané uznesenie najvyššieho súdu považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom (ako aj v sťažnosti

adresovanej ústavnému súdu) obsiahnuté argumenty sťažovateľa o dôvodnosti jeho nároku. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka sťažovateľa založená na tvrdení, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, keďže dovolací súd v ňom neodpovedal na jeho vecné argumenty týkajúce sa otázky podmienok vzniku nároku sťažovateľa na náhradu mzdy z dôvodu neplatnej výpovede z pracovného pomeru.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že závery najvyššieho súdu odvodené z dikcie § 213 ods. 2 OSP zakladajú „*absolútnu arbitrárnosť*“ rozhodnutia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení cituje označené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v súvislosti so svojím záverom, podľa ktorého odvolací súd pristúpil k potvrdeniu správnosti záveru o skončení pracovného pomeru sťažovateľa po analýze príslušných ustanovení poštového poriadku prezentovaných sťažovateľom v jeho odvolaní v rámci námietok týkajúcich sa vzniku fikcie doručenia mu výpovede, ku ktorému sa žalovaná vyjadrila. V danom prípade nešlo teda o ustanovenia právneho predpisu použité až odvolacím súdom a napokon ani o ustanovenia pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Ústavný súd zastáva názor, že takýto postup nemožno považovať za porušenie ústavnoprávnych princípov vyplývajúcich zo sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu, keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol vyjadriť na pojednávaní, ktoré nariadil odvolací súd, ku všetkým skutkovým okolnostiam, ktoré vyšli dokazovaním pred súdom prvého stupňa najavo, ako aj k argumentácii druhej procesnej strany, a nedošlo tak ani k odopretiu možnosti prieskumu správnosti akýchkoľvek skutkových zistení relevantných v danej veci.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné poukázať tiež na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „*nerespektovanie*“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec neboli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať

odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 117/2012 z 15. mája 2014 podľa názoru ústavného súdu nemožno (z už uvedených dôvodov) považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2014